

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput II. Videt sibi repræsentatam proriam vilitatem, acceptátq[ue]
humiliter pœnam ob defectus injunctam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

CAPUT II.

Videt sibi repræsentatam propriam vilitatem, acceptatque humiliter pœnam ob defectus injunctam.

Quia hæc Sponsa Christi, plurimum boni consequetur, quando se per sui cognitionem despiciet, non solum Deus in purissimo ipsius corde plerumque hujusmodi excitabat affectus, sed etiam illi symbolicè propriam repræsentabat vilitatem, ut suam agnoscens despiciat, profunde sese humiliando, majore digna evaderet exaltatione. Atq; iste agendi modus est proprius hujus Divini amanti, ut dilectissimam sibi sponsam deprimat, quò eam meritis auctiorem ad ampliorem evehat gloriam. Describit ipsa Virgo quasdam hujus generis gratias, & de una earum loquens sic ait.

Elapsâ die Dominicâ vacabam consuetæ orationi, & postquam specialem habuisssem illuminationem, ducentem me in agnitionem meæ miserix ac tepiditatis, quâ tam bonum Dominum amo, eique inservio, sensi in mea anima vehementes affectus ac desideria ipsi placendi, & quàm perfectissimè serviendi. His abrepta illum invocabam & rogabam, ut me per viscera misericordiæ suæ doceret, quomodo, & qua in re sibi à me vellet serviri. Usque adeo hoc ardens desiderium invaluit, ut quodammodum non essem mei compos, videreturq; mihi cor dirumpi. Interea audivi Dominum dicentem suis Angelis, ac si me non nòset, quod aliàs quoq; facere consuevit: Quis clamat, meque tanto affectu invocat? quid est illi, quid vult? Et conversus ad unum specialiter Angelum dixit ipsi: Perge, vide quid ista anima velit. Continuo se coram me stitit speciosissimus Angelus, dixitque mihi: Quid vis Anima? mittit enim me Dominus, ut te nomine ipsius interrogem. Ego illi recensui multa mala ac defectus, quorum me agnoscebam ream, atque desideria, quibus ferebat ad placendum Deo, & interrogandum, quid me idcirco oporteret facere.

Angelus meæ interrogationi nihil respondit, quin potius quasi aliud agendo me conabatur avertere ad alia, & conclusit dicendo: Bene est, quid vis Divino illi & cœlesti sponso significare? Audito hoc verbo interrupti ipsius sermonem, & erubescens, sicut folio, quotiescunque id audio, dixi: Noli Domine Angele, noli mecum taliter agere, noli mihi hujusmodi verba dicere; sed expone mihi, quid sit miserabili huic peccatrici faciendum, ut serviat ac placeat Deo. Bene est, respondit Angelus: Verum quid mihi committis ferendum, cum me non deceat redire vacuis manibus, ita ut nihil è tuis rebus adferam. Nihil habeo, ajebam: quod aliud quid haberem, totum Domino meo offerrem. Ego tibi, respondit ipse, donabo, quod illi possis mittere. Et cum id diceret, animadverti, quod in sua manu haberet elegantissimum ramum, plenum eximix pulchritudinis, & florum suaviter olentium, insuperq; onustum pomulis, quæ erant similia pretiosis unionibus. Hunc posuit ad meam manum, & quando illum attigi, deciderunt super me omnes flores ac fructus, ita ut ramus omni eâ elegantia spoliatus non quomodocunq; flaceret, sed non aliter exaresceret, quàm si ante multos annos fuisset ab arbore abscissus: quæ repentina mutatio me magno affectu stupore, ut dixerim Sancto Angelo: Quid est hoc? quomodo ramus tam speciosus est in tam aridum lignum conversus? Itane verò? respondit Angelus, videamus. Et postquam ramum sumpsisset ad suam manum, cepit ille ipsedem denuò cooperiri floribus ac fructibus, quos prius habuerat, subitoque quàm celerrimè evolavit ad cælum. Vidi autem, quod illum ramum præsentaverit Sanctissimæ Personæ Spiritus Sancti, idemque Dominus speciem referens hominis, ipsum acceperit ad suam manum, & olfecerit, ac si ejus fragrantia delecta-

delectaretur. Et significans assistentibus Angelis, quàm sibi esset gratus is ramus atque acceptus, tradidit illum uni eorum, præcipiens ut ipsum servaret: quem iste dedit alteri, & hic tertio, ita ut, postquam triam Angelorum manus pertransivisset, postremus abiverit eundem aservaturus, quanquam intelligere non potuerim, quo loco. Finitâ visione mihi Dominus exposuit, quid significaret, quòdque me per eam figuram doceret, quàm sint veritati conformia, quæcunque in me ipsa cognoscenda, conciperem. Intellexi, me mihi ipsi relictam esse illud lignum aridum, ita ut nihil aliud habeam, quàm miseriam, inopiam, ac deformitatem: atque dum Divina Majestas quæpiam dona animæ largitur, quibus illam exornat, instar rami, floribus & fructibus, omnia esse ipsi attribuenda, & offerenda, tanquam unico ipsorum Domino.

Idem illi fuit ostensum aliâ occasione, tametsi diversa fuerit figura & symbolum, quod ipsa refert his verbis.

Sanctus Pater Ludovicus de Ponte, postquam hic mortuus, vivit in cælo, quam in vita degens mortali mei gerebat curam, etiamnum gerit, sicut alias dixi, meq; frequentius quàm tunc fecerit, invisit. Et cum præ manibus haberem duo negotia, quibus aliquid impenderam temporis, existimans, me ijs diutius inhaesisse, quàm fuisset necessarium, timensque ne quid deliquissem, consului Patrem Ludovicum, qui tum apud me erat. Quia verò ex Sancta cum ipso conversatione effervescebant affectus meæ animæ, cœpi alloqui Deum, & rogare, ut mihi pauperriam largiretur magnam aliquam eleemosynam spiritualem, quâ occasione Sanctus Pater Ludovicus dixit: Opportunè ades, modò potes mendiicare. Et eo ipso momento mea anima fuit abducta à suo Angelo Custode, repertique me ante quoddam amplum & elegans Palatium, ad cuius ingressum sedebat Deus cum magna Majestate, distribuens copiosæ multitudini eleemosynam, quæ ejus petendæ gratiâ accurrebat. Hoc spectaculo fuit mea anima singulariter exhilarata: erant namque homines promi-

scuæ ætatis, senes, juvenes, & infantes; omnesque accedebant cum magna reverentia, observantia, & gratiarum actione ad petendam eleemosynam, quam illis Dominus impertiebatur cum ingenti voluptate, & speciali complacentia. Fuit mihi indicatum, omni illâ hominum turbâ representari viventes in hoc mundo, & supplexiter à Deo, pro se atq; alijs, postulantes bona spiritualia. His omnibus ego aderam induta quadam obsoletissimâ & lacrimâ veste, expectans, ut mihi quoq; mea daretur eleemosyna, adhærente lateri meo continuè Sancto meo Angelo Custode. Verùm Dominus, postquam cessavit toti illi turbæ distribuere eleemosynam, recessit, & clausa fuit janua, quin ego quidquam acceperim. Egressus est deinde festinanter quidam Sanctus Angelus, qui me interrogavit: Quid hic agis, Anima, quid quæris? Respondi ipsi: Domine, quærebam eleemosynam. At ille: Deus, ajebat, tibi provideat; statimque rediit ad Palatium. Hoc responsum magno mihi fuit solatio, dixique in corde meo: Bene est, si Deus mihi providet, nihil mihi deest: & providebit mihi Divina Majestas, sicut mihi asseruit Angelus. Ad hæc omnia Sanctus meus Angelus Custos tacebat; postea verò dixit: Veni, Anima, progrediamur. Dum ipso comitante perambularem illud cælum, venit nobis obviam Christus Dominus, qui me perbenignè alloquens, vicésque meas dolens, dixit: Quò te pedes, Anima? quomodo tam miserè & malè vestita incedis? Cui ego cum magna simplicitate, quasi ipse id non sciret meliùs, accuratè enarravi, quidquid mihi venerat. Dominus me audivit, dixitq; mihi: Noli in tali vestitu progredi; Ego te introducam ad gazophylacium Sponsi, ubi exornaberis pretiosis vestibus, quibus induta poteris petere stipem, quæ tibi dabitur. Reversa sum cum Domino, qui ingressus Palatium, me duxit ad pulcherrimum conclave: & postquam secuta Dominum introivi cum Angelo meo Custode, clausa est janua, manentibus extrâ cæteris meis Dominis Angelis, qui me comitabantur. Erat dictum conclave plenum splen-

plendidiſſimis veſtibus, & pretioſiſſimis
cimelijs, videbaturq; mihi illic adeſſe ipſe-
met Deus, ſpecialiter verò ſacraſſiſſima Per-
ſona Spiritus Sancti. Quidam Sancti An-
geli ibi præſentes me ſubitò induerunt ve-
ſte, quæ nive fuit candidior ac ſplendidior,
& huic ſuperpoſuerunt aliam purpuream,
lucidiſſimis diſtinctam ſtellis, atque iſti ſe-
cundæ tertiam pretioſiſſimis reſertam la-
pidibus. Et poſtquam collum meum ex-
ornaviſſent pulcherrimo torque, caput au-
tem ſpecioſâ coronâ, dediſſentq; mihi ba-
culum ad manum, dixerunt: Jam perge,
& conſer te ad petendam tuam eleemoſy-
nam. Exivi ex eo conclavi, & conſpexi
quendam thronum Divinæ Majeſtatis, in
quo reſidebat Pater æternus. Excepit me
quàm affabiliſſimè, oſtendens, ſibi pluri-
mum placere ornatum mearum veſtium.
Petivi ab ipſo demiſſe eleemoſynam, & il-
le cum ſuaviſſima benignitate mihi dedit
grande fruſtum aurei lateris unde quaque
quadrati, cujus tres facies reſerebant quaſi
inſculptas tres Divinas Perſonas, unaq; ſin-
gulæ exhibebant omnes tres: quâ ratione
mihi quàm vivaciſſimè repræſentabatur
unitas Eſſentiæ trium Perſonarum. Quar-
ta facies inſculptam habebat ſanctiſſimam
Humanitatem Chriſti Domini, cum ima-
ginibus ipſius Vitæ, Paſſionis & mortis, ita
ut mihi repræſentaretur etiam unio Divini
Verbi. Poſtquam hoc donum accepi,
Pater æternus me dimiſit, exhibendo mihi
magnam benevolentiam, & meus Sanctus
Angelus Cuſtos, pariterq; cæteri mei Do-
mini Angeli me duxerunt per illud cælum,
ubi nobis denuò obviuſ factus fuit Chri-
ſtus Dominus, qui mihi dixit: Quid ſers
Anima? quid eſt tibi datum? Tum illi
monſtravi laterem aureum. Quamvis au-
tem illum iſte Dominus à me peteret, ni-
hilominus internè ab eo edocebar, quid
mihi eſſet agendum, quòd nempe ipſum
deberem rogare, ut conſervetur à meo S.
Angelo Cuſtode. Annuit Ejus Majeſtas
meæ petitioni, mandavitque, ut conde-
retur in theſauro, ubi erant reſcripta dona mi-
hi à Deo, per ipſius miſericordiam, collata.
Interea Dominus deſijt videri, & mei Do-
mini Angeli me perduxerunt ad meum

cubicellum. Ibi intellexi, baculum, qui
mihi fuerant datus, eſſe amabilem & pa-
ternam providentiam Dei, cui anima, ex
ſe ipſa pauper ac miſerabilis, ſecurè & ſi-
miter innitens, obtinet remedium ſuarum
neceſſitatum, quia admittitur, & celeriter
expeditur, quando ad petendum accedit
ornata virtutibus, ſignificatis per veſtes &
cimelia, quæ mihi in ſacro Spiritus Sancti
gazophylacio fuerant donata. Ipſe ſit in
æternum benedictus Amen.

*Quòd amabiliſſimus Dominus noſter illi
venerit obviam, dum quaſi dereliſta platea
cæli perambularet, videtur indicare, viam ſe-
curam in progreſſu ſpirituâli, & familiari
cum Deo converſatione, Ducemq; certum eſſe
Chriſtum Dominum, & ipſius miſteria, ad ob-
tinenda ſublimiſſima dona Spiritus: Cæteri
verò ſemitas eſſe incertas, vel diverticula,
per quæ nunquam ad exoptatum finem perve-
nitur. Atq; ſaltem ex eo, quòd Chriſtus Do-
minus ipſam introduxerit in illud Divinum
Gazophylacium, ubi fuit locupletata, ſatis clare
apparet, à Deo, nonniſi per merita dulciſſimi
iſtius Domini Noſtri JESU Chriſti, animabus
communicari bona, quæ ſunt ex ſempe,
mendica, & veſte veteris hominis induta,
quæ nihil eſt aliud, quàm miſeria. Hæc viſus
eſt conformis alteri, quam habuit tendentem
ad idem documentum, & ipſa ſic recenſet.*

Feriâ quartâ, in Feſto omnium San-
ctorum, ſpectabam, à Deo illuminata, ex
meo cubiculo, ſolemnitatem, quâ ab uni-
verſis honorabatur Chriſtus Dominus, ob
cujus merita fruebantur eo infinito Bono.
Omnes Angeli, & Beata animæ concinen-
tes, millenis illum extollebant laudibus.
Ego me ipſam conſiderans, neſcio quo affe-
ctu, capî exclamare, & lamentari dicen-
do. Eheu! cheu! cheu! Tum Domi-
nus cum ea amabili, ſibi aliàs conſue-
ta, diſſimulatione, dixit in cælo ad quosdam
Sanctos Angelos: Qualis eſt iſta creatura,
quæ lamentatur? Videte, quis ſit. Qui-
dam ex ipſis me ſunt intuiti, atque reverſi
ad Dominum, retulerunt ipſi, quis adeſſet.
Et mox, jubente eodem Domino, deſcen-
dentes ad meum cubiculum, poſtquam
ab illis fuiſſem recta quodam velut cenſo-
ne obſoleto, me duxerunt quàm celerimè ad

ad celum, ibique extenderunt ad portam, per quam nonnulli introibant & exibant: Licet verò illos viderer impedire, fui tamen ibi relicta. Vidi eo situ collocata, intra illud Beatorum domicilium descendens, instar pluviae, quoddam manna divinum, simile minutæ grandini, super omnes illos cælestes Palatinos, cum magna suavitate, ipsorumque voluptate. Significabatur mihi, cum in modum representari assistentiam Dei, ejusdemque amabilem protectionem, & gloriam, quâ ab ipso reddebantur beati. Cadebat etiam supra me, ita ut ab ea cælesti pluvia cooperiretur vis ille cento, quo eram obvoluta: & sic indicabantur gratiæ, quas absque meo merito, spectatâ meâ propriâ miseriâ, omniumque bonorum inanitate, consequebar à generosa magni Dei nostri dextera. Adverti interea, quod per angustas quasdam scalas, quæ ex cælo protendebantur ad terram, aliqui inciperent ascendere, quodque me conspectâ, quasi turbati deciderent. Ignorabam, quinam essent: intellexi tamen à Domino, ipsos lapsos fuisse propter suam superbiam. Benedictus sit Deus, reddâtque nos humiles, ut illam januam ingrediamur.

Non solum verò DEUS hanc Virginem, tam præclaris figuris instruebat, quàm esset ex se vilis & miserabilis, verum etiam de levissimis culpis & negligentijs, quæ vix erant reprehensibiles, & in hac mortali vita nunquam ab anima, quantumvis perfecta, penitus evitantur, commonesciebat, quo fiebat, ut se humiliando intimo earum tangeretur dolore, illasque ita exaggeraret, ut non posset conquiescere, donec à DEO pro meritis castigaretur: Id apparet ex eo, quod nobis hac de re scriptum reliquit his verbis.

Feriâ tertiâ, vigesimâ sextâ hujus (erat Majus anni millesimi sexcentissimi vigesimi sexti, biennio & amplius ab obitu Patris Ludovici de Ponte) postquam me invisisset Sanctus Pater Ludovicus de Ponte, ut eo die nemini negarem accessum, qui solatij causâ adesset venturus. Ego oblita hujus mandati non admisi duas personas, quæ, inter aliâs, illo die venerant. Deinde, cum acta mea revocarem ad examen,

agnovi meum defectum ac negligentiam, & erubescens petij à Deo veniam, rogavique illum ex animo, ut puniret istam culpam. Pijssimus Dominus exaudivit meas preces, jussitque me prosterni. His omnibus aderat meus Sanctus Angelus Custos. Existimabam me videri à toto mundo, ut mea culpa universis innotesceret, ob quod judicium, & supplicium adeò erubescerebam, ut nequeat explicari. Jussa sum deinde erigi, atque ita stans satis diu detinebar, quasi damnata ad infamem columnam. Postea rursus fui prostrata. Quâ penitentia peractâ, accessit meus Sanctus Angelus Custos, dolens meas vices, reduxitque me ad meum locum, ubi mihi dixit: Magno me hoc factum affecit solatio, quia ob istum actum humilitatis longè magis placuisti Deo, quàm illi displicuerit tuus defectus, utpote quodammodo naturalis, & commissus per inadvertentiam: actus autem, quem nunc exercuisti, magni fuit meriti. Disponat de me Deus pro suo beneplacito, cedatque id in gloriam Divinæ Majestatis.

Anno sexcentesimo vigesimo nono, in Septembri, postquam ipsi Deus tam horrendas dolorum cruce & afflictionum immisisset, quam unquam aliis in vita, similissimas descriptis in prima parte, ut tanquam grata victima suo cruciatu gratiam his Regnis obtineret, cumque præterea jussa fuisset alia quadam in eorundem commodum præstare; elapso demum præfixo ad patiendum termino, die sextâ sequentis Octobris, refert, quod illi postea accidit, his verbis.

Expleto tempore, quod mihi Deus constituerat, pro perferendis doloribus, ad procurandum majus bonum, existentium in his Regnis, animarum, prout jam retuli in chartis, quas scripsi in Septembri, feriâ sextâ, die sextâ Octobris, me vocavit Dominus, ut ascenderem ad locum valde altum, ubi se mihi Divina Majestas exhibebat spectandam. Non videbam, quâ mihi esset ascendendum, neque repetebam scalas, sicut aliàs soleo. Et dixi illi: Domine, non potero ascendere, quia non est, quâ ascendam. Dominus autem dixit: Ascende utcumque poteris, ego te juvabo.

B

Con-

Vita Mar. de Escob. Pars II.

Conspexi derepente duos gradus scalarum, & cum pedem ad primum gradum elevavissem, apparuerunt mihi scalæ, quæ licet infernæ essent latæ, magis tamen ac magis uniformiter coarctabantur, usque ad summam. In uno latere habebant sustentaculum, suis incumbens cancellis, in altero verò murum. Cæpi ascendere, & quò progrediebar ulterius, eò magis murus sensim coibat, ita ut, postquam ad satis magnum spatium processissem, mihi tantopere approximaverit, præcluseritque transitum, ut impossibile fuerit progredi, aut retrocedere, & essem quodam quasi prælo constricta. In hac angustia aspexi ad cælum, & vidi Angelum, qui egressus ex quadam porta festinabat, nullibi subsistens. Vocavi illum: qui respiciens, vidensque me conclusam, interrogavit: Quid est hoc, Anima? quis te ibi constituit? Dominus Deus me hic constituit, respondi. Si te ibi constituit Deus, dixit Angelus, ille te inde educet; atque hoc dicto perrexit ulterius. Mox vidi egredientem alium Angelum, quem vocavi, sicut priorem. Vertit se, meque asperxit, & me neglecta, nullo mihi verbo dicto, est profectus suum iter. Prodivit tertius, quem vocavi uti cæteros. Ille magis mei fuit misertus, accessit, affabiliter me est allocutus, dicendo: Quid hoc est, Anima? quomodo hic hæres? quis te redegit ad tantas angustias? Domine Angele, aiebam, Deus me huc redegit. Invoca ergo illum, respondit ipse, & pete ab eo gratiam, quam ille tibi præstabit, educetque te inde. Invocavi instanter Deum, & omni adhibito conatu, ut evaderem ex eo discrimine, tandem sum inde egressa. Conscendi postea alias scalas, quæ, prout ego progrediendo ascendebar, ita velut constringebantur, & coalescebant. Perveni ad supremum gradum, reperique me ad portam cæli. Ibi vidi multos Angelos, quibus Dominus mandavit, ut me adducerent ad suum thronum. Quo facto, dum illic essem, dixit mihi Divina Majestas: Accede Anima. Quomodo es executi, quod te iussi agere, & pati pro bono publico? Respondi, quia non poteram diffiteri: Domine, seu pro-

pter adversæ valetudinis symptomata, quæ patior; seu ob fragilitatem & culpam meam, tepidè admodum sum obsecuta Tux Majestati. Quid igitur tibi videtur, subjunxit Dominus: putasne, te promereri pœnam? Omnino, mi Domine, respondi; mereor pœnam propter meam socordiam. Puniatur, dixit Dominus. Et subito ad me accesserunt quidam ex ijs Dominis Angelis, denudatisque meis humeris, & superiore dorsi parte, infixerunt mihi, præsentem Domino, circiter viginti ictus, donec Dominus, qui aderat spectator, dedisset signum, dixissetque, sufficere. Tunc meus Sanctus Angelus Custos mihi imposuit quoddam velum, quo me texit, & jubente Domino me reduxit ad meum angulum: ubi paulò post audiivi vehementem tumultum, & ingentem strepitum in cælo, statimque sum suspicata, quid fieret. Nam diuturnâ experienciâ comperit habeo, ferè semper, dum Tertia Persona Sanctissimæ Trinitatis suam exhibet majestatem & magnificentiam, operando aliquid eorum in terra, quæ huic summo spiritui specialiter solent attribui, antecedere quendam strepitum, tantamque commotionem, ut se commovere videantur cæli, suamque amplitudinem & gravitatem inclinare ad terram. Descendit verò (ita enim apparet animæ) Divinus ille spiritus, admirandam demonstrans pompam suæ majestatis & potentie, circumdatus à multis Angelis, duxitque me, modo quodam ineffabili apprehensam, secum ad cælum, & præbens me ijs cælestibus incolis spectandam dixit: Ita exaltabitur, qui se ex corde humiliaverit. Tum cooperiens me, operâ utendo Angelorû, splendidissimo velo, excitavit in mea anima intensissimum amorem, uniens me sibi arctissimâ unionem, postquam mihi infudit cognitionem similem illi, quam aliàs percipio, quando anima quodammodo submergitur in Divina Essentia: ubi nihil aliud repræsentatur, aut videtur, quàm quædam perfectionum & attributorum Divinorum abyssus, præteritum verò æternitatis, immensitatis, & infinitudinis: atque dum plurimum de illa intelligit, pro suo captu, nescit tamen tunc anima

anima (minùs verò sciet postea) aliud dicere, quàm: Amplius est quàm hoc, amplius est. Etiam mihi namque plurimùm cognoscat, simul tamen illi indicatur, superesse infinitis plura cognoscenda: & anima submersa in hac infinitudine se perdit, ut sibi ipsi eripiat. Ità mihi contigit, donec me translata, sicut Deus novit, inveniri in meo angulo. Benedicta sit Divina Majestas in æternum, Amen. Deinde mihi Dominus manifestavit, illam angustiam, ad quam fueram redacta, significare, quòd oporteat pati, & vincere difficultates, ut perveniatur ad consequendas à Divina ipsius manu magnas gratias.

Reliqua huius visionis possunt per se facile intelligi. Tantùm remanere videtur difficultas in eo, quid significaverint illa posteriores scale, per quas pervenit ad cælum, & quæ eò magis constringebantur, atque in se ipsas coalescebant, quo altius Virgo ascendeat. Aliquid mihi in mentem venit, non tamen integrè satisfacit. Ago historicum, non in-

terpretem horum mysteriorum; incumbitque mihi solummodo obligatio eorum declarandorum, si viderentur quidpiam continere difficultatis quoad, seu dogmata Fidei, seu opiniones ab Ecclesia approbatas, seu etiam probitatem morum: cum tamen in tribus istis vix reperiatur verbum, aut sententia, scripta ab hac Sancta Virgine, indigens explicatione. Usque adeo omnia sunt conformia, non solum rei substantia, sed etiam in modo loquendi, quæ sentit, ac docet Romana Catholica Ecclesia, omnis veritatis Mater. Quapropter, in nonnullis mysterijs, quæ sive Deus non declaravit Virgini, sive ipsa nobis declarata non reliquit (fortasse quòd ea deinde oretenus exponeret suo Confessario) tunc tantummodo aliquam addam explicationem, quando una ex parte planè fuerit probabile, eam posse doctis videri legitimam, ex alia verò proæsse rudibus, qui illam ipsam eruere nescirent. In alijs symbolis, ut dixi, obscurioribus, malo illa reverenter venerari, quàm, non assequendo veritatem, interpretari.

CAPUT III.

Gloriosa exaltatio, quâ Deus humilitatem huius Virginis remunerabatur.

Quamquam ex precedenti visione satis clarè intelligatur, quòd eodem tenore, quo hac Virgo sese magis deprimebat, & exinaniebat, Divina Majestas illam amplius exaltaverit; referam hic, tamen seorsim alios favores, probantes, quomodo plerumque in hac etiamnum vita mortali, Dominus veritatem suam Evangelicam confirmet, quòd sola cordis nostri humilis submissio, sit causa conveniens gloriose exaltationis. Dicit verò hac Dei famula, in una ex postremis suis chartis, sequentia.

Erat mea anima vehementissimè confusa, quia mihi videbatur aliquot horis fuisse destituta vivaci illà & actuali præsentiâ Dei, quam ipsi Divina Majestas ordinariè, ex sua misericordia, communi-

cat. Cum hac apprehensione, & potentissimo affectu judicabam, meos defectus esse valde graves. Amarè de ijs dolebam, & existimabam me jam indignam, quæ comparerem in conspectu magni istius Domini: ideòque optabam, & conabar, ope naturalis meæ imaginationis, aliquam effingere figuram eorum, quæ fuissent promerita, mihi que representare, quòd me Sancti Angeli, arreptam per brachia, ejicerent è domo, & conspectu DEI. Licet autem affectus esset tam ardens, imaginatio tamen mea erat tam hebes & obtusa, ut non assequeretur modum, quo efformaret imagines, juxta meam voluntatem, quarum representatione amplius erubescerem. Interea se oculis animæ objecit grandis crux, admirandi splendoris: & quamvis esset crux, vide-